

KAPITOLA 4

Ta noční můra se neustále opakovala.

Oslnivé slunce, žár a sucho, které mu rvalo vzduch z plic. Rovná písečná planina posetá keři, která se táhla až k obzoru.

A pak se ozval ten řev. Křik. Výbuch písku a kovu.

Krev a chaos. Střelba.

Stalo se to v jiném světě, v jiném životě. V jiném pekle.

Protože pro Luka Foxe peklo nebylo jen oheň a síra. Byli to přátelé, se kterými se smál ráno v kantýně a kteří do oběda skončili v pytlích na mrtvolu.

Noc co noc ten stejný sen a stejná chvíle.

Byl to rok, co se vrátil do Gotham City, a stále ho to vleklo na stejné místo.

Ať byl tehdy kýmkoli, toho muže to tehdy rozervalo na kusy, spolu s jeho kůží a žebry v místě, kde je nekryl kevlar. Jako kdyby nepřítel, kterého dostali za úkol zneškodnit, věděl, kde přesně zaútočit výbušninami, jež se aktivovaly pod tankem šinoucím se před nimi. Šrapnely prolétly vzduchem.

Skrz něj... a jeho vojáky.

Stálo to za to? Vyčerpávající výcvik a tři roky u mariňáků. Změnilo se tím něco?

Tyhle otázky si kladl stále dokola. Pronásledovaly ho na každém kroku, při každém nadechnutí. A každou noc ho vyštvaly ven do ulic Gotham City.

Luke vydechl a svalnatý hrudník se mu zvedal a zase klesal, zatímco okny dovnitř pronikalo měsíční světlo a zvýrazňovalo zubatou jizvu podél žeber, která o to víc vynikala proti hnědé kůži. Zapátral po obloze, na kterou měl ze střešního bytu ve středu Gotham City dokonalý výhled.

Noc neprozařoval symbol netopýra.

Luke si nebyl jistý, jestli je zklamaný, nebo ne.

Zkontroloval hodiny vedle postele. Před pouhými dvěma hodinami se přikradl zpět do bytu po klidné noci na hlídce. Srpnové vedro podle všeho přimělo dokonce i tu nejhorší gothamskou sběř, aby příliš nevycházela ven.

Luke se ironicky uchechtl, když si představil, jak se některé nechvalně proslulé typy raději vydávají do klimatizovaného kina namísto, aby rozsévali strach na ulicích.

Aspoň že si zachoval smysl pro humor. V jistých ohledech.

Bruce Wayne podobné sklony neprojevoval. Nebo je přinejmenším nedával najevo během měsíců, kdy u něj Luke podstupoval výcvik.

Byl to nápad jeho otce. Přišel s ním loni po tradiční grilovačce, kterou jejich rodina pořádala během ohňostroje na Čtvrtého července. Po té nehodě.

Luke stál s pivem v ruce v davu, který se shromáždil na zadním dvorku, když nad jejich soukromou pláží vybuchl ohňostroj tak jako každé léto, co pamatoval. Jenže na rozdíl od předchozích

let, když tmavou oblohu ozářila první světla a *explodovala*, jeho tělo dočista zešílelo, jako by bylo naprogramované jako jeden z jeho přístrojů. Nedokázal se nadechnout a ovládnout čirou hrůzu, která se ho zmocnila. Drtila ho, jako by ho měla země každým okamžikem pohltit. Jako kdyby byl zpátky v krvi nasáklé poušti a jeho noční můra se mu opět odvíjela před očima.

Jeho první panická ataka se všim všudy. Uprostřed výročního rodinného večírku.

Když se to stalo, Bruce stál vedle něj. Ihned poznal symptomy, sehnal Lukova otce a pomohl mu dostat syna do domu.

Jakmile Luke dokázal popadnout dech, poušť zmizela a svět kolem znovu získal skutečné tvary, všechno to z něj vypadlo: Nezvládl je zachránit. Svůj tým. Přiznal se, že netuší, jestli ten den dokázal něco změnit. Nebo kterýkoli den ve svém životě. Otec a Bruce tam s ním seděli a mlčky naslouchali. Jako kdyby je nikde jinde nebylo zapotřebí.

Následná diagnóza zněla posttraumatická stresová porucha, kterou v tu noc vyvolalo praskání a výbuchy ohňostroje a mihotání světél.

Pak přišla na řadu léčba – jednou týdně skupinová terapie a co tři dny soukromé sezení u psychologa. To bylo v pořádku. Bylo to dobré. Nezbytné. *Přímo životně.*

Léčba, kterou navrhl jeho otec, ovšem probíhala na základě tajné dohody mezi ním, Brucem a Lukem. Týden nato Luke navštívil sídlo Waynových a tajné prostory pod ním. Bruce byl toho názoru, že pokud chce Luke něco změnit, mohl by mu k tomu dát příležitost.

Luke se toho během následujících třinácti měsíců hodně naučil. O sobě samém, o tom, co ho pronásledovalo, i o muži, jenž žil pod sídlem.

Nyní vzdal pokusy znovu usnout, spustil nohy z postele a nelslyšně přešel k balkonu. Dokonce i ve čtyři hodiny ráno cítil na kůži horký, vlhký vzduch. Znovu se rozhlédl po městě a zaposlouchal se, jestli nezachytí zvuk sirén. Cokoli, co by ho přimělo opustit byt a vyrazit do ulic. Cokoli, co by ho zaměstnalo na těch pár hodin před svítáním, kdy už věděl, že neusne.

Nic. Jen dusné vedro a ticho. I hvězdy vypadaly malé a pobledlé. Souhvězdí, která znal stejně dobře jak členy vlastní rodiny, se zdála být rozmlžená pod závojem horka. V duchu si přeříkával jejich jména a byla to spíš věc instinktu než vědomého rozhodnutí: Lyra, Štřelec, Herkules...

Přešel si rukou po krátkých vlasech. Nechal si je po stranách lehce odrůst, stále však udržoval vojenský sestřih.

Náhle vlevo koutkem oka zachytil jakýsi pohyb.

Zbystřil všechny smysly a jeho tělo zaujalo uvolněný bojový postoj.

Ani skutečnost, že se jeho byt nacházel třicet poschodí vysoko, nemohla odradit vynalézavější zločince, kteří si dělali zálsusk na poklady jednoho z největších gothamských boháčů.

V rohu balkonu postřehl zlatavý záblesk.

Nebyl to však jeho balkon, ale okraj balkonu sousedního bytu, se kterým se dělil o nejvyšší poschodí. Kraj byl z místa, kde Luke stál, sotva viditelný, stejně jako zdroj toho zlatého lesku – dlouhé plavé vlasy s lehce zvlněnými konečky.

V podkroví byly pouze dva byty a ten druhý byl už měsíce prázdný. Až do včerejška, jak si uvědomil. Pronajala si ho nějaká celebrita – bohatá dědička, jak tvrdily bulvární stránky, které večer prošel, aby zjistil, jestli nová nájemnice nebude znamenat problémy. Holly Vanderheesová.

Luke nahlédl přes zábradlí a natáhl krk, aby si lépe prohlédl majitelku těch skvostných blond vlasů, které tak tak rozeznával.

Sousedi byli čára přes rozpočet.

Měl koupit i vedlejší byt už jen proto, aby ho mohl ponechat prázdný.

Bude se muset mít na pozoru, když bude byt opouštět a zase se do něj vracet. Mohla by si všimnout, že k tomu dochází v různých denních i nočních hodinách, jestli ráda strkala nos do cizích věcí. Zvláště jestli ráda šířila drby, jako většina těchhle hvězdiček. Raději si od celebritek udržoval zdravý odstup. Už zažil, jak se vzájemně ničily slovy a pomluvami daleko účinněji než povstalci kulkami a výbušninami.

Jeho nová sousedka zmizela za ohybem balkonu, jako kdyby se po něm procházela.

První noc v novém městě. Třeba taky nemohla spát.

Na okamžik zauvažoval, jestli nepřejde krátkou chodbou, která spojovala jejich byty, a nezaklepe, aby se jí představil.

Nemohl si však dovolit další chybu. Při navazování vztahů se člověk nevyhnul otázkám. A pokud Holly Vanderheesová netušila, vedle koho bydlí, nikdy ho neviděla, ani o něm neslyšela, tím lépe. Bylo snazší zůstat neviditelný.

Nechápal, jak Bruce dokáže spojit život muže, který světu ukazoval jistou tvář, se životem bojovníka proti zločinu, jenž usiloval o bezpečnost Gotham City. Luke se ho na to během výcviku zeptal, ovšem Bruce nebyl příliš sdílný.

Byla to jedna z těch věcí, které ho Bruce nenaučil.

Než s výcvikem začali, Luke toho věděl dost o boji i o vytváření chytrých, šikovných přístrojů. Už předtím, než se dal k mariňákům, usiloval o to, aby zdokonaloval své tělo i mysl.

Vzácná kombinace, říkala často jeho matka a zářivě se na něj usmívala. *Rozum a krása*. Luke se jí pokaždé smál a mávl nad tím rukou. I když co se rozumu týkali, měl to oficiálně potvrzené. Ještě

než dokončil střední, mluvili o něm jako o géniovi. Ne že by mu to v zámoří k něčemu bylo.

Rozhodně svůj mozek poslední dobou nepřetěžoval, když si hrál na milionářského playboye, za kterého ho svět považoval. Jako syn Luciuse Foxe, generálního ředitele Wayne Industries, měl zaručené pohodlné místo ve výzkumném oddělení.

Tahle práce ovšem Lukovi ve skutečnosti umožňovala kdykoli se objevit ve Wayne Tower a sjet do sedmého patra v podzemí s omezeným přístupem, kde si mohl vyhrát se svým bojovým oblekem, vybavením a všemožnými přístroji, které mu pomáhaly dopadnout nejhroší zločince v Gotham City. Luke někdy dokonce vylepšoval i Bruceovu výstroj, už proto že jeho kolega byl vždycky nakloněný inovacím. Právě zájem o technologie je oba spojoval.

Mdlé šedé světlo na obzoru na východě se začínalo zbarvovat dokrvava. Večer ho čeká další boxerský zápas, o kterém se při pozdní snídani, jež ho čekala za pár hodin, rozhodně nezmíní matce.

Každé tvé utkání mě dokáže připravit o roky života, stěžovala si jemu i jeho otci.

Věnuje se tomu jen poloprofesionálně, namítl obvykle otec na Lukovu obranu. Věděl, že mu box, kterému se věnoval léta předtím, než ho vyslali na misi, pomáhá najít rovnováhu. Dokázal při něm zklidnit mysl. A rok po tom, co se vrátil, se do něj znovu pustil v rámci nekonečného a nepřetržitého uzdravování.

Jeho otec trval na tom, že bude boxovat jen jako poloprofesionál. Jak se slušelo na gothajského prominenta.

I když neprohrával. Nikdy.

Ani jediný zápas.

Jeho matka ovšem navzdory tomu, jak moc jí to chtěl říct, nevěděla a ani nesměla vědět, že s otcem usoudili, že mu zápasy pomůžou nejen získat jistou rovnováhu, ale taky poslouží jako odůvod-

nění pro zranění, která mohl utržit při svých nočních potulkách. Při své skutečné práci.

Jako Batwing.

To jméno si vymyslel sám, zčásti na počest výcviku, který absolvoval u Bruce, ale hlavně jako odkaz ke své oblíbené části obleku. Části, na které nejvíc pracoval. Dokázal si zatraceně užít překvapení ve tvářích individuí, když je s její pomocí zaskočil. Nic se nemohlo rovnat páru zatažitelných křídel, která ho dokázala nést dlouhé vzdálenosti, a zločinci při pohledu na ně močili hrůzou.

Mohl s nimi snadno sklouznout na střechu a nenápadně zmizet v domě. Teď když má novou sousedku, to ovšem bude nesrovnatelně těžší.

Luke se zamračeně podíval na Hollyin balkon, pak se obrátil, zamkl dveře a na kůži okamžitě ucítil chladný závan klimatizace.

Prostě ji přesvědčí, aby si myslela, že je nejnudnější patron na světě.

Vydal se k šatníku a světla se automaticky rozzářila. Letmo pohlédl na dřevěný rám vysokého zrcadla. Skrytý dotykový panel otevřel přístup k dalšímu, tajnému šatníku skrytému za stěnou, který byl plný nejrůznějších mechanizovaných obleků, zbraní a vybavení.

On si však oblékl sportovní šortky a staré armádní triko, obul si ošoupané tenisky a vyšel z pokoje. Dokonale vybavená posilovna o poschodí níž byla otevřená dvacet čtyři hodin denně. Tak pozdě v noci tam nebude ani noha. Nebo tak brzy ráno. Ať už půl páté ráno spadá do kterékoli doby.

Když Luke odcházel, zahlédl v zrcadle svůj odraz. Kůže se mu leskla potem a v obličejí byl trochu pohublý. Matka si bude při snídani dělat starosti. Byla nebezpečně chytrá a nic jí neuniklo. Zvláště když se nedokázal zbavit toho prázdného, nepřítomného výrazu v očích.

Uplynul rok a ta prázdnota tam pořád byla přítomná.

Rok se snažil zvyknout si na život v civilu a překonat trauma, aby mohl konečně dělat *něco*, co mělo smysl, a zabránil městu upadnout do chaosu. Chtěl tím prokázat čest dobrým mužům a ženám, kteří se nevrátili domů – pokud ano, tak v borovicové rakvi –, a rodinám, které tu zanechali.

Protáhl se dveřmi do posilovny a jeho smysly na okamžik zahltilo světlo zářivek a televizní obrazovky nad přístroji nastavené na nejrůznější zpravodajské kanály. Dokonce i ty byly plné nicneříkajících vět a nepodstatných událostí, protože pravda o stavu světa nebyla natolik atraktivní, aby si na sebe vydělala příkládanými reklamami. Američané, kteří televizi sledovali, nestáli o to cítit se provinile kvůli svým obřím domům a nákladnému životnímu stylu, když budou konfrontováni s chudobou, v níž žila většina planety. Se zoufalstvím a ošklivostí, které s tím šly ruku v ruce.

Ksaku, nedokázali by se příliš dlouho dívat ani na East End ve svém vlastním zatraceném městě.

Jeho matka si to uvědomovala a bojovala proti tomu každý den. Luke měl za to, že její plesové róby a dokonale padnoucí obleky jsou jiným druhem zbraní a že i ona nosí masku, aby se mohla postavit bezpráví ve světě – o to víc jako Afroameričanka, která byla členkou horních vrstev. Luke by jí to moc rád řekl. Litoval, že jí nedokáže vysvětlit, že je pro něj čest kráčet v jejích stopách, přestože oba bojovali každý po svém. Ona na plesech a v zasedacích místnostech, kde pomocí šarmu a inteligence získávala podporu gothamské elity pro své charitativní projekty. Jeho boj se, když nepočítal utkání v ringu, odehrával na místech, kam by se odvážil jen málokdo.

Luke si vybral trenážér, z něhož by uviděl každého, kdo by vešel do posilovny. To byla další Bruceova lekce – vždycky se měj na

pozoru. Postavil se na pás a zadal cílovou rychlost a sklon trasy. Jeho tělo bylo nástroj. Zbraň. Stejná jako ty, s nimiž bojoval za mořem.

Ale i když se dal do běhu, i když mu pot klouzal po těle a plíce mu v široké hrudi hořely... stále to necítil.

Necítil sám sebe.

Jako kdyby jeho kůže a kosti byly stejně vzdálené jako nejmódnější bojový oblek, který nosil noc co noc.

Slunce začalo stoupat výš a Luke měl skrz prosklenou stěnu vy-
nikající výhled na mrakodrapy Gotham City.

Další den.

Využije ho naplno. Za přátele, kteří se nedostali domů, za lidi, kteří žili v tomhle městě... Využije ho naplno.